

KİLİMANJARO DAĞI TIRMANIŞI FAALİYET RAPORU

26.09.2010 – 01.10.2010

Genel bilgiler:

Kilimanjaro ekvatorun 340 km güneyinde tamamı Tanzanya sınırları içinde yer alan 5895 m ile hem Afrika'nın hem de bir sıradağ sistemine dahil olmaksızın tek başına yükselen dünyanın en yüksek dağıdır. Esasen sönmüş bir stratovulkan olan Kilimanjaro gün geçtikçe küçülen buzulları nedeniyle küresel ısınmaya karşı mücadelenin sembollerinden birisi haline gelmiştir.

Kilimanjaro yüksekliğine rağmen teknik açıdan zorluk derecesi düşük olduğundan, dağcılar ve doğa yürüyüşü sevenler arasında oldukça popüler bir dağdır. Altı adet resmi tırmanış rotası bulunan dağa (rotalardan bir tanesi sadece iniş için kullanılmaktadır) rehbersiz çıkılmaya izin verilmemekte ve mihmandırlık hizmeti sunan birçok firma bulunmaktadır.

Bu kısa girişten sonra gelelim benim hikayeme. Kilimanjaroya çıkmak aslında uzun süredir aklımdaydı. En önemli eksik hem Afrika gibi zor bir coğrafyaya gitmeyi isteyebilecek kadar gözü kara hem de yüksek irtifa dağcılığına bulaşmış bir yoldaş bulmaktı. Sonunda tanrılar dualarımı duymuş olmalı ki bana Cengiz'i gönderdi. Böylece iki kişilik dev ekibimiz şekillenmiş oldu.

25.09.2010

Tırmanış maceramız 25.10.2010 tarihinde saat 01:00 civarında THY'nin İstanbul-Daressalam seferi ile başladı. Uganda'nın başkenti Kampala yakınındaki Entebbe'ye de uğrayan uçağımız 09:45 civarı Daressalam Julies Nyerere Uluslararası Havaalanına indi. Uçakta tanıştığımız ve Zanzibar'da bir Turizm Şirketi işleten ve Moskova'da bir turizm fuarından dönen ismini maalesef hatırlayamadığım bir Tanzanya'lı Kilimanjaro'ya tırmanmak istediğimizi öğrenince Arusha'da arkadaşlarının olduğunu ve istersek bize tırmanış için zorunlu olan rehberlik hizmeti veren bir firmayı uygun fiyatla ayarlayabileceğini söyledi. Bizim asıl planımız bu işi Arusha'ya gittiğimizde halletmekti ama şartlarda ve fiyatta anlaşırsak neden olmasın diyerek kabul ettik. Uçağın tekerleri Darressalam'a daha dokunur dokunmaz hemen telefona sarılarak bazı yerleri aradı ve nihayetinde 6 günlük Machame rotasından tırmanışın her şey dahil olmak üzere 1200 Dolara mal olacağını söyleyince teklif cazip geldi ve kabul ettik. Ama şimdi önümüzde Arusha'ya nasıl ulaşacağımız sorunu vardı ki biz otobüsle gitmeyi planlamıştık. Adamımız yine hızlı bir telefon trafiği sonrasında yaklaşık yarım saat sonra Arusha'ya bir uçağın kalkacağını hızlı olursak yetişebileceğimizi söyleyince battı balık yan gider saiki ile uçakla gitmeye karar verdik. Adam başı 147 dolar verip 15 dk içinde uçağa yetiştik. Yaklaşık 20 koltuklu küçücük bir pervaneli uçaktı ve ilk izlenim pek de iç açıcı görünmüyordu. Neyse ki kazasız belasız bir uçuştan sonra 13:30 civarı Arusha'ya vardık ve havaalanında firmanın bir çalışanı karşıladı bizi. Anlaşmamıza tırmanış öncesi ve sonrası olmak üzere 2 günlük otel konaklaması dahildi ve Tanzanyadaki ilk gecemizi acentanın hemen üstünde bulunan otelde geçirdik. Bu arada hemen belirteyim Tanzanya ile Türkiye arasında saat farkı bulunmuyor, aynı saat dilimini paylaşıyoruz.

26.09.2010

Sıkı bir kahvaltı ve gerekli malzemelerin tamamlanmasının ardından 10:00 da Machame kapısına doğru yola çıktık. Ekibimiz 8 taşıyıcı (bir tanesi aynı zamanda rehber yardımcısı), aşçı ve rehber olmak üzere 10 kişiden oluşuyordu. En başta iki kişi için bu kalabalığı biraz abartılı bulmama rağmen yol aldıkça gerekçelerini anlayıp bir kez daha benden daha akıllıların var olduğuna şükrettim. 12:00 gibi milli park kapısındaydık. Tur şirketi ile

yaptığımız anlaşma gereği kişi başı 634 dolar tutarındaki milli park giriş ücretini (1200 dolara bu meblağ da dahildi) visa card ile ödedik (visa card olması şart zira önce mastercardımı uzattığımda sadece visa card kabul ettiklerini söylediler). Ilık ve açık bir havada 3.5-4 saatlik hafif eğimli tamamı yağmur ormanı içinden geçen bir rota ile 1210 metre yükselip 2850 metredeki Machame kamp alanına ulaştık. Kamp alanı yağmur ormanının sona erip bir çeşit tüsü bitki ile sarmalanmış ağaççıkların başladığı sınırda yer almaktaydı. Hayaletli ev-şato filmlerindeki örümcek ağlarını andıran bu tüsü doku ortama ürpertici bir hava vermişti.

27.09.2010

Sabah 06:30da uyanıp 08:00de başladığımız tırmanışta yine hafif eğimli ve ağırlıklı olarak çalı-ağaççık benzeri bitki dokusunun eşlik ettiği bir rota ile 4,5 saatte 840 metre yükselip 3810 metredeki Shira kamp alanında ikinci kampımızı kurduk. Yol boyunca hava genellikle açık olmakla birlikte zaman zaman bulutlanıyordu. Zirvenin ve muhteşem buzulların rahatlıkla görülebildiği bu kamp genel olarak düz-taşlık bir arazide kurulu idi. Yaklaşık 100 çadırın olduğu kamp alanın muhtelif yerlerine tuvaletler yerleştirilmişti. Kampların kendi içinde alışlagelmiş bir düzeni vardı. Çadırlar genellikle biz oraya vardığımızda bizden önce hareket eden ekip üyelerince her şirketin kendisine ait olan belirlenmiş bir noktada kurulmuş oluyordu. İlk işimiz kayıt yaptırmak oluyordu ki görebildiğim kadarıyla kayıtlar muntazam tutuluyordu. Hazırlanmış sıcak suyla şöyle bir elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra çadırımızda patlamış mısır ya da kavrulmuş yer fıstığı gibi aperatiflerle birlikte sıcak içeceklerimizi yudumluyor akşam yemeğine kadar dinlenmeye çekiliyorduk. Bütün öğünleri çadırımızda yiyorduk ve standart bir akşam yemeği menüsü sebze çorbası, ana yemek, meyve ve çay-kahveden oluşuyordu. Burada şunu hemen belirtmem gerekir ki aşçımız Halfan'dan gayet memnun kaldık dağ başında kısıtlı imkan ve malzeme ile harikalar yaratıyordu diyebilirim. Haliyle gece yapacak çok bir şey olmadığı için erkenden yatıyor, ertesi gün 06:30 civarında kalkıyorduk.

28.09.2010

Bugün iyi bir aklimatizasyon yürüyüşü yapıldı. Önce 3810 metreden 4630 m Lava Kulelerine kadar çıkılıp, öğle yemeğini takiben tekrar 3976 metredeki Baranco Kampına inildi. Yaklaşık 5,5 saat süren yürüyüş boyunca havanın genel olarak soğuk ve kapalı olmasından dolayı Gore-Tex ceket, eldiven gibi malzemeler yavaş yavaş çantadan çıkıp kuşanılmaya başlandı. Rota genel olarak taşlı ve belirgin bir patikadan oluşuyordu. Dağın bu bölgesinin su kaynakları açısından daha zengin olması bitki örtüsündeki çeşitliliğe de belirgin olarak yansımıştı. Özellikle insana sanki başka bir gezegendeymiş hissi yaratan garip ağaç benzeri bir bitki dikkat çekiciydi. Gövdesi Alpaka boynuna benzeyen, en tepesinde bir tutam yeşil yaprağı olan ve çok kollu bir şamdanı andıran bitkinin isminin daha sonra Kilimanjaro'ya özgü alpin yüksekliklerde yetişen "*Dendrosenecio kilimanjari*" olduğunu öğrendim. Doğrusunu söylemek gerekirse dağ gittikçe daha da ilgi çekici olmaya başlamıştı bizim için. Sonuçta bugünkü tırmanışın aklimatizasyon için çok gerekli ve faydalı olduğunu da özellikle belirtmek isterim.

29.09.2010

Artık iyice yükseldiğimizden dolayı güneşin yakıcı etkilerini daha bir yakından tecrübe etmeye başladık. Bol koruma faktörlü güneş kremlerinin değerini bir kez daha iyice anlamış olduk. Baranco kampının hemen yakınından başlayan ve "Breakfast Wall" olarak da adlandırılan yer yer ellerimizi de kullanacak kadar dik bir rotayı takiben inişli-çıkışlı ve kısmen çarşaklı bir patikayla 4673 metredeki zirveden bir önceki Barafu kampına vardık. Yaklaşık 6 saat süren tırmanış boyunca Meru dağı (4566 m) bulutların üzerinden bize göz kırpyordu. Daha sonra fotoğraflara baktığımda en güzel resimlerin bu tırmanış sırasına

çekilmiş olduğunu fark edecektim. Herhalde hem dağa alışmamız hem de olabildiğince haşmetleriyle bir tarafta buzullarla taçlanmış Kilimanjaro zirvesi diğer tarafta Meru dağının pitoresk görüntülerinin bunda önemli bir payı olsa gerek. Baranco kampı diğer ayrı iki rotanın da ortak kamp alanı olduğundan şimdiye kadar konakladığımız en kalabalık kamptı. Buraya kadar belirgin bir problem yaşamamış olmamız gece başlayacağımız zirve tırmanışı için morallerimizin yüksek olmasının en önemli gerekçesini oluşturuyordu. Aklımızda zirve hayalleri ile akşam olabildiğince erken yattık.

30.10.2011

Hem yükseklikten hem de zirve öncesi heyecandan dolayı her ikimizde dinlendirici bir uyku çekemedik. 23:00 gibi kalkıp midemizi alabildiği kadar katı ve sıvı gıdalarla doldurduktan sonra tam 00:15’de zirve tırmanışımıza başladık. Hemen hemen tüm ekipler de benzer zamanda tırmanışa başlıyorlardı. 4673 metrede gecenin tam ortasında kafalarında tepe lambaları ile ateş böceklerini andıran bir kalabalığın ortasında dik bir patikadan yukarıya yürümek dağa çıkmanın kendisi kadar enteresan bir deneyimdi. Rehberimiz ısrarla zirvenin kalabalık olacağını ve en önde oraya çıkmamızın bize büyük avantaj sağlayacağını söylüyordu. Bu nedenle sonlarda başladığımız tırmanışta yaklaşık 1 saat içinde neredeyse en öne fırlamıştık. Açıkçası biraz hızlı çıktığımızı düşünmemize rağmen yüksek performansımızın tadını çıkarmak hoşumuza gitmişti. Üstelik arkamıza dönüp baktığımızda ipe dizilmiş ateş böceği sürüsünü andıran sıra sıra ışıkları görmek ayrıca bir keyif veriyordu. Bu keyifli dakikalar yükseldikçe yerini oksijen açlığına ve en önemlisi de üşümeye terk etti. İçlik, wind stopper katman ve gore-tex ceketim olmasına rağmen yükseldikçe anladım ki dağı hafife almış ve yeterince koruyucu ve kalın giyinmemiştim. Zira oksijen ve atmosfer basıncının normal seyrettiği bir yerde beni terletecek olan giysilerim bu yükseklikte vücudumu ısıtmaya yeterli olmuyordu. 5756 metredeki Stella Point’e vardığımda üşümem artık dayanılmaz bir hal almıştı. Artık sorunum sadece üşümek değil aynı zamanda bulantı, baş dönmesi ve hafif şuur bulanıklığı da eklenmişti. Zorlukla uzun nefesler alıp mümkün olduğunca içimde tutmaya çalışıyor yine de vücuduma yetecek oksijeni sağlayamıyordum. Rehberimizin ve Cengiz’in teşviki ve cesaretlendirmesi ile son bir gayretle zirveye vardım ama hani derler ya bir Allah bir de ben oraya nasıl vardığımı biliyoruz. Çok hızlı birkaç fotoğraf çekimini takiben daha fazla orada kalırsam bir daha asla inemeyeceğimi iliklerime kadar hissettiğim için hızla inişe geçtim. Cengiz benden daha iyi durumdaydı ve biraz daha kalmak manzaranın tadını çıkarıp birkaç fotoğraf daha çekmek istiyordu ama benle birlikte rehber de inişe başladığı için o da gelmek zorunda kaldı. Üzgünüm Cengiz ama söz sonraki zirvelerde kendimi affettirmeye çalışacağım. İnişte de zorlanmama rağmen kampa varıp birkaç saat dinlenince ve biraz da bir şeyler yiyince toparladım. Zaten hemen ardından kampı toparlayıp 3068 metredeki Mweka kampına indik. Yol boyunca haliyle tek konumuz tırmanışın kritiği idi. Sonuçları sizlerle de paylaşayım:

1. Gereğinden fazla hızlı çıktık ve yeterince mola vermedik. Sonlarda başlamamıza rağmen kısa bir zamanda en öne fırladık. Yaklaşık 4,5-5 saatte zirveye varmıştık ki bir başka ifadeyle bu kadar kısa zamanda 4673 metreden 5895 metreye çıkmak fizyolojimizi zorladı. Zirveye ilk bizim vardığımızı söylesem yanlış olmaz. Oraya ulaştığımızda hava hala karanlık, güneş doğmamıştı. Bu kadar hızlı çıkmanın gerçektende bir alemi yoktu.
2. Zirve tırmanışı boyunca yeterli beslenmedik. Bu kadar efor gerektiren bir tırmanış boyunca doğru dürüst hiçbir şey yemediğimizi kampa döndüğümüzde fark ettik.
3. Uygun ve yeterli giyinmemiştik. Sadece ısıyı gözeterek giyindik. Hesaplarımıza göre ısı -10, -15 C civarındaydı ve bu sıcaklık için yeterli olabilecek donanımla çıktık yola. Hâlbuki oksijen ve atmosfer basıncının azlığını ve bunun fizyolojik etkilerini iyi

hesap edemedik. Bir süre sonra vücudumuzu ısıtamamaya başladık ki bu durum tırmanış boyunca kısır döngü şeklinde devam etti.

4. Bence en önemlisi de dağı küçümsedik. Biz bunu her halükarda, elimizi arkaya bağlar çıkarız dedik. Sonuçta çok daha kolay olabilecek bir zirveye zorlanarak çıkmış olduk ki arkama dönüp baktığımda böyle olmasına hiç gerek yoktu diyorum. Sahi tecrübe denen mefhum böyle bir şeydi değil mi?!

01.11.2010

Mweka kampından 7:30 civarında ayrılıp tırmanışın ilk günündekine benzer bir bitki örtüsünün içinden 10:30 civarında Mweka kapısına vardık. Önce sertifikalarımızı aldık ardından ekip üyelerinin her birine teşekkür edip gönlümüzden kopan bahşişlerimizi takdim ettik.